

O achado do San Antoniño de Meiro

Belarmino Barreiro Rosales

No xaneiro de 1997 nas inmediacións da encrucillada da vereda real (GA36004005) que parte para os pagos de Quintáns e Barreiros onde se asenta o peto de ánimas de San Antoniño, cincuenta metros ó sur (paraxes coñecidas como Albarias, As Nogueiras ou A Pedra), don Xosé Suárez Mariño, veciño do lugar do Igrexario da parroquia de San Andrés do Hío localizaba por terceira vez no mesmo lugar un fragmento pertencente a unha terceira ara romana formando parte da caída dun rego de auga de fincas, de corenta e un centímetros de alto, trinta e oito de ancho e vinteún de longo colindante polo sur co solar cunha construción de ladrillo inacabada alí existente na confluencia co actual vial municipal asfaltado que vén da cruz de Menla. Depositada provisionalmente na Casa do Concello de Bueu e entregada en depósito o dous de maio de 1997 (Ref. 903) ó Museo de Pontevedra coa clave GA36004ACH á espera de contar cunha sala especializada en arqueoloxía no futuro museo local Massó, onde puido ser contemplada polos veciños, “ presenta na cara superior unha decoración de dúas molduras a xeito de media cana, entre a que se sitúa o focus. A continuación a ara está decorada con tres toros horizontais que envolven a tódalas caras. Na parte inferior sitúase un campo liso duns dez centímetros de alto no que non se aprecia epígrafe. Se ben a peza encóntrase moi recortada pola cara inferior, non hai dúbida que á ara fáltalle máis da súa metade inferior”. (1)

O fragmento da ara primeira fora localizada dous anos antes formando parte dun muro de pedra do país do mesmo solar polo vento norte a escasa distancia do mesmo vial, presentando unha sección cadrada, posuíndo unha decoración formada por dúas liñas horizontais paralelas que percorren polo menos

tres das catro caras; á altura do tercio superior dunha das caras forntais apréciase unha decoración indeterminada. Non se lle aprecia epígrafe.

O fragmento da ara segunda atopouse polo mesmo estudioso meses antes da terceira no encabezamento do mesmo camiño real trala encrucillada do San Antoniño en dirección norte ós Soutiños, moi posiblemente caída do muro dos predios superiores. Este fragmento si posúe epígrafe de moi difícil lectura e incompleto. Ámbalas dúas estaban baixo a custodia do seu descubridor no momento da redacción do informe. O contexto deste achado en torno a un encravado cultural como é o peto de ánimas nunha encrucillada do camiño real, pero contradecido nos substratos da terra examinada onde quedou clara a inexistencia de cerámicas e outros restos fan pensar que ditas pedras fosen traídas doutros varios emprazamentos que fan perder a pista sobre o inicialmente previsto e orixinario, para formaren parte de muros ou valados. Con todo corrobora unha antigüidade do asentamento poboacional de Meiro, se cadra apuntando a aquela hipótese da súa orixe como vila ou casa de campo romana de semellante antropónimo.

Actualmente queda pendiente a incorporación vía ficha de inventario, á vindeira revisión ou confección do planeamento xeral de ordenación municipal a efectos da súa protección tal e como preveu a Delegación Provincial de Patrimonio.

Torre de Cela, xaneiro e quince de dous mil tres

(1) *Sobre as bases de CARBALLO ARCEO, Xulio.- Extraído do Informe técnico achádego GA36004ACH. Carpeta do xacemento. Inédito. Delegación Provincial da Consellería de Cultura e Comunicación Social da Xunta de Galicia, Pontevedra, 1997.*